

Ad II. Dicit Angelicus; quod nullus motus, seu mutatio denominatur a subiecto, quod movetur, sed a termino motus, a quo speciem habet; & ex hoc deducit, quod nativitas denominari non debet a persona, quæ nascitur, sed a natura, ad quam nativitas terminatur; quanvis postea verum sit, nativitatem non esse naturæ, sed personæ. Diversa enim sunt aliquid ab alio denominari, & ad illud pertinere; quum denominationes plerumque ex alio capite fiant, ut in præsentis dictum est.

Ad III. Idem S. Doctor respondet quod natura proprie loquendo non incipit esse, sed potius persona in aliqua natura esse incipit. Et rationem adducit, quia per naturam significatur id, quo aliquid est; per personam vero significatur id, quod habet esse subsistens. Quanvis enim & natura & persona per nativitatem incipiant esse, non tamen sub eadem ratione esse incipiunt; quia persona est illa, quæ proprie incipit esse, quanvis incipiat esse per naturam; unde semper stat, quod persona proprie dicatur nasci, non vero natura; & de facto dicimus, quod per nativitatem homo nascitur, cujus nomine venit persona, non vero humana natura.

Ad IV. dicit S. Thomas, hanc fuisse objectionem cujusdam Feliciani hæretici, quam Augustinus in lib. contra eundem Felicianum cap. 12. paulo post principium, refert, & illi respondet; *Fingamus, sicut plerique volunt, esse in mundo animam generalem, quem sic ineffabili motu semina cuncta vivificet, ut non sit conereta cum genitis, sed vitam præstet ipsa gignendis. Nempe cum hæc in uterum, passibilem materiam ad usus suos formatur, pervenerit, unam facit secum esse personam ejus rei, quam non eandem constat habere substantiam: & sit operante anima, & patiente materia, ex duabus substantiis unus homo. Sicque animam nasci fatemur ex utero, non quia antequam nasceretur, quantum ad se attinet, ipsa penitus non fuisset. Sic ergo, imò sublimius, natus est de Matre Filius Dei secundum hominem, eo pacto, quantum corpore nasci docetur & animus: non quia utriusque sit una substantia, sed quia ex utraque sit una persona. Non tamen ab initio carnis incepisse dicimus Filium Dei, ne temporalem credat aliquis Deitatem: non ab æterno Filii Dei novimus carnem, ne non veritatem humani corporis, sed quandam eum suscepisse putemus imaginem.*

Ad V. Hanc fuisse rationem Nestorii, quam solvit Cyrillus in epist. ad Nestorium, quæ refertur in Concilio Chalcedonensi act. 1. asserit S. Thomas, qui & Cyrilli verba refert, quæ sunt: *Non dicimus, quod Filius Dei indigerit necessario propter se secunda nativitate post eam, quæ ex Patre est, est enim factum, & indoctum, existentem ante omnia secula, & consempiternum Patri indigere dicere initio, ut sit secundo. Quoniam autem propter nos, & propter nostram salutem uniens sibi secundum subsistentiam, quod est humanum, processit ex muliere, ob hoc dicitur nasci carnaliter.*

Ad VI. Distinguitur major: Nativitas est personæ, ut subiecti, & naturæ, ut termini, conceditur, diverso modo negatur. Non enim est repugnans, ut uni subiecto plures transmutationes insint, quas tamen necesse est variari secundum terminos diversos. Subdit nihilominus Angelicus, hoc non dici, quasi æterna nativitas sit transmutatio, aut motus, sed quia per modum mutationis, aut motus significatur.

Ad VII. Negat S. Thomas propositionem, illam esse falsam; dicit enim, quod Christus potest dici bis natus secundum duas nativitates. Et quanvis Durandus in 3. dist. 8. qu. 2. neget propositionem illam esse veram, quatenus terminus *bis* numeret solum actiones, quæ in eadem mensura successive fiunt, & per interruptionem multiplicantur; Christi vero æterna nativitas, & temporalis non sunt in eadem mensura, nec illa interrupta est, sed semper durat; sicut non dicitur aliquis bis legisse libros, etiamsi simul duos libros legat, nec bis vidisse Deum, etiamsi duobus actibus videat, ut ex Durando refert Suarez: nihilominus idem Suarez propugnat cum S. Thoma vere & proprie Christum dici bis natum. Et ratio illius est, Quia in illo termino *bis* tantum numeratur duplex Christi nativitas. Quatenus enim in ratione saltem analogæ nativitatis conveniunt, & inter se distinguntur, numerari illo modo possunt: nec necesse est, ut sub eadem mensura, comprehendantur, neque ut altera interrupta sit, seu cessaverit, hæc enim accidentaria sunt: per se vero sufficit, ut re ipsa origines distinctæ sint, & earum etiam durationes. Ut recte diceretur hic æter bis illuminatus, si postquam ab uno agente lumen in illo productum est, aliud lumen ab alio introduceretur, prio-